

Petr Linhart je zdánlivě nová tvář naší písničkářské scény, nicméně pouze zdánlivě. Vypráví příběhy dávných míst. Obchází krajem a vyučuje nás magickou vlastivědu. O hudbě, krajinách a budoucnosti vypráví i tento rozhovor:

Tvá hudební cesta je plná nejrůznějších zastávek a ještě zdaleka nekončí - jsi zastáncem toho, stále něco zkoušet, nesetrvávat u jednoho a objevovat nové věci?

Rád objevuji a u objevu obvykle setrvám tak dlouho, dokud mám pocit, že z něj dokážu čerpat. Potom mne obvykle potká něco dalšího, čemuž zase nanovo propadnu - tak tomu bylo třeba s mandolou a citerami a tak tomu asi je a bude s elektronikou. Jen ta magická vlastivěda stále nějak trvá.

Mohl bys odhalit tvé dosavadní zastávky, kapely a projekty, ve kterých jsi působil?

Ta úplně první kapela se jmenovala Listy, byl to tehdy takový trochu lepší středoškolácký folk. Kdesi jsme se seznámili s mládenci ze slavných Čp.8 a jednoho dne mi Jára Ježek zavolal, jestli bych nechtěl s nimi hrát, jelikož potřebují nějakého tvrdšího kytaristu (viz Járovo oblíbené motto: Budeme stále tvrdší a tvrdší, až budeme nejtvrdší na celém světě !). V Čp.8 jsem si užíval výsluní a život na cestách od roku 1982 do roku 1985, kdy Jára po právu usoudil, že už je ze mě kytarista spíše natvrdlý a do kapely přizval daleko tvrdšího (a přesnějšího) Vaška Křivance. Popravdě řečeno, nic lepšího pro mne Jára

Petr Linhart

foto: archiv ©

nemohl udělat. Konečně jsem musel začít být taky sám za sebe - a nakonec vznikla první, sklepní, pražsky novovlnná verze kapely Majerovy brzdogé tabulky. Všechno další je už vlastně příběhem Majerovek, pro mne bylo důležité, že se ve mne cosi otevřelo a začal jsem pro Majerovky psát repertoár, což Majerovky i mne samozřejmě posunulo a posouvá dalším směrem.

Jednou takhle na podzim 1991 jsem potkal v autobuse č.164 u nás v Řepích Františka Stralczynského, toho času už bez staré kapely Bonsai, se kterou se právě rozešel. Vznikla z toho dvouletá spolupráce, která vyvrcholila Františkovým albem "Na skleničku s Napoleonem, Lenkem a Linhartem" . Potom jsem někomu občas zabrnkal na jeho albu, nejvíc se asi vydařila spolupráce s majerovským Tondou Bernardem na albu Morana mého dlouholetého podnájemníka Pepy Lábuse.

Tvou domovskou kapelou jsou Majerovy Brzdové Tabulky, hudebně jste se velice posunuli, dá se očekávat ještě nějaké překvapení ?

Bude mi samotnému překvapením, jaká překvapení si ještě uchystáme ! Ale něco by se časem zase zrodit mohlo? Ostatně zdržuju to taky já.

Kdy se v tobě probudila myšlenka na vlastní sólový projekt? Je to tvůrčí přetlak, který se nehodí do MBT?

Úplně původně to mělo být další album MBT, ale když jsem si všechno zaranžoval a pracovně nazpíval doma na počítači, došlo mi, že už vlastně skoro nevím, co dalšího bych do té hudby přidával, že by to album mělo vypadat skoro tak, jak vzniklo. Potěšilo mne, že Miloše Grubera z Indies to při poslechu dema napadlo taky, aniž bych mu to před tím podsouval.

Kdy se objeví deska na světě a máš už pro ni jméno?

Bude to Sudéta, severní sestra Gabréty. Sudéta proto, že všechny texty se nějakým způsobem dotýkají krajiny Sudet a jejích příběhů. Půjde-li všechno dobře, objeví se album začátkem podzimu.

Podzim je pro muzikanty velice plodným obdobím, zůstaneš jen u projektu Sudéta a pak už jen u MBT nebo máš nějaké velmi vzdálené vize, že za nějaký čas se opět objeví něco, co tě popíchne k další desce?

Nejspíš si časem zase něco dalšího objevím, zatím mne samostatná práce hodně baví. Mám

třeba takovou mlhavou vizi zkusit zhudebnit nějaké zapomenuté básně zapomenutých regionálních básníků. Ono je zapotřebí nejdřív je přeložit do současné češtiny, zbavit je těch různých legračních spleenů a cigarr a pak z toho vypadne v rytmicky dokonalém tvaru (na to se tehdy velmi dbalo) nádherný obraz uplynulého světa. Ale ještě k Sudetě, kdo ví, jestli to nakonec není téma na více alb.

Máš k Sudetám nějaké citové, či rodové pouto?

Jedna moje babička, Anna Pohl, byla sudetská Němka a pocházela od Rumburka. A já jsem jako kluk jezdíval často do Jizerských hor, v době, kdy tam bylo ještě plno opuštěných chalup, zarůstajících továren, v době, kdy v potocích, navážkách a na skládkách bylo možno nacházet barevné sklo a všelijaké staré předměty. Tehdy tam dožívalo taky pár německých rodin, co se nemuselo vystěhovat, a já jsem býval u vytržení ze všelijakých mechanických hraček, kolotočů, vodních mlýnků. A pak jsem si ten vztah prohluboval různými cestami a výlety. Myslím, že i mé tříleté dojíždění do Karlových Varů či Krupky u Teplic na zkoušky a soustředění kapely Čp.8 v tom taky sehrálo důležitou roli.

Dá se stále objevovat ještě něco nového?

Naštěstí dá. I pouhé poznávání Sudet by naplnilo několik životů. Dluhů k tomu, čeho bych se chtěl dotknout, mám stále nepočítaně.

Jak objevuješ místa, která jsou třeba dávno zarostlá, nebo už vymizelá z krajiny - ze starých knih, map, internetu?

Někdy se o nich dočtu, jindy mě zaujmou na mapě. Někdy si vzpomenu, že jsem tam už kdysi byl a že bych se tam měl zase vrátit. Někdy na ně přijdu, když pátrám po něčem jiném. Ale je to nějak tak, že si ta místa spíše hledají mne a někdy si dávají docela načas, než si usmyslí, že je mohu navštívit. Skoky (Maria Stock) jsem objevil na mapě, když mi bylo dvacet a vida, po dalších dvaceti letech jsem tam byl poprvé. A je to dobře, tehdy bych si z toho setkání neodnesl tolik, co dnes. Taky se mi stále nedaří vyrazit do Pustin nad Tanvaldem, kde jsem strávil mnohé prázdniny. Jednou je průtrž mračen, jindy náhle dorazí řemeslník, pak se stane zase něco jiného. Ale mnohá jiná místa naštěstí takové průtahy nedělají, případně mne potkávají sama, když zrovna pílím za nějakým původně jiným cílem, jako třeba ta neuvěřitelná

novogotická věž v Okrouhlé u Nového Boru, která sloužila jako vzorkovnice chrámových oken, vyráběných zdejší sklárnou. A potom jsou místa, o nichž něco napíšu, ač jsem tam ještě nikdy nebyl. Ale znám třeba jejich příběh z nějakého zajímavého zdroje a jednou se tam snad taky vydám.

Ty jsi vlastně přispěl do vod písničkářů, jen jsi byl vždy ukrytý v nějaké kapele, co bylo tou prapůvodní rozbuškou tvé písničkářské dráhy?

Když člověk jezdí jenom s kapelou, zůstává pro něj mnoho aktivit uzavřených - jednoduše proto, že pro mnohé pořadatele, hlavně v oblasti nezávislé kultury, je ta kapela i při minimálních nutných požadavcích finančně neúnosná. A často to bývají prostory, kde stojí za to hrát a lidé, s nimiž stojí za to se seznámit. Krom toho mi v kapele, která je teď plná energie, trochu chybí ten intimní rozměr tichého sdělení. Já jsem se k tomu dlouho nemohl rozhoupat - jednak jsem nechtěl dělat konkurenci MBT- a vlastně tedy sám sobě - tím, že budu hrát kapelní repertoár a jednak se mi moc nedařilo zpívat. Ted' mám Sudétu a se zpěvem mi už otrnulo.

Jaké místo se může pyšnit tím, že jsi tam coby písničkář vystoupil poprvé veřejně?

Kostel v Hrabové u Zábřehu, ale to už je hodně dávno, to byla jen taková epizodka. Písně ze Sudéty měly svoji premiéru v evangelickém kostele ve Strakonicih letos v únoru. Ale umím hrát taky jinde, než v kostele J?

Zůstaneš sám s elektrickou kytarou nebo tě na koncertech někdo bude doprovázet?

To je otázka trochu moc do budoucnosti. Někdy o tom uvažuju, ale nijak to neřeším. Pokud má nějaká taková spolupráce přijít, tak přijde.

Hudbou si plníš předpokládám koníčka, jaká je jinak tvá práce?

Já jsem prosím železniční úředník, který chystá jízdní řády.

Hraješ a ovládáš převážně strunné nástroje, jaký z nich bude dominovat Sudétě?

Objeví se tam mandola a elektrická kytara, ale dominovat - to je asi silné slovo.

Rád experimentuješ s elektronikou a samply, budou na albu písně spíše v akustické nebo folktronicke podobě?

Vypadá to, že budou krotce folktronicke, chvílemi možná i s mírou akustické. Možná.

Některé reakce na desku Pálava MBT jsou takové, že samply tam být nemusely, že by se to dalo zahrát přímo, nebojíš se, že i na tvou desku budou podobné?

Nebojím. Na Sudétě plno věcí zahrát přímo nejde. A pokud ano, tak já to neumím, takže se s tím stejně nedá nic dělat. Kdybych na Pálavě nepřiznal, že španělská kytara na začátku je z počítače, všichni by si říkali - vida, jak pěkně to ten hoch masť ! Ony jsou totiž ty vzorky živých nástrojů samozřejmě nejprve kýmisi velmi dobrým živě nahrány a pak se s nimi teprve dále pracuje, takže až taková umělá hmota to zase není.

Máš hranici, za kterou bys v použití samplů už nešel? Jako že by se na koncertech stalo, že si pustíš nahraný podklad a na ten budeš zpívat.

To je věc, o které stále dokola přemýšlím. Víím, že použití samplů na koncertě funguje - Dlhé diely alias Longital jsou prostě geniální. U nich však obrovskou práci vykoná Šinino charisma spojené s Danovou výbornou, plnou a barevnou kytarou, takže melodika vzniká do přednahráných podkladů přímo na pódiu. Oni jsou vlastně kapela s kytarou, basou a virtuálním DJ. Já se zatím na koncertech minimalisticky doprovázím na delayovanou elektrickou kytaru, ale rád bych v tomto směru ještě pokročil. Nesmí to ale dopadnout tak, že budu jenom zpívat do playbacku, to by byla mrtvá voda. I zde však samozřejmě platí jisté výjimky: dotknout se živého nástroje v tabulkovské Digital country (píseň z alba Pálava) by byl strašlivý hřích.

Vystupuješ sám, tichý muž s tichou kytarou, chystáš na plánovanou desku nějaké hosty?

Chystám, ale zatím je nemohu prozradit, a to i kdybych chtěl ! Řekli jsme si s Markem Štifterem, který bude Sudétu ve studiu spoluvytvářet, že si to tentokrát velmi užijeme. Nejprve zkusíme zrealizovat všechno vlastními silami a když nám pak přijde, že někde někdo nebo něco chybí, začneme různým lidem telefonovat, mámit, doprošovat se a tak všelijak podobně. Takže uvidíme, jak nám kostky padnou.

Zůstaneš věrný stáji vydavatelství Indies?

Jsme si věrni navzájem.

Ted' jsou v módě CD s výpravnými booklety, plánuješ něco podobného?

Booklet je ve stadiu hledání motivů, takže zatím mohu odpovědět jen podobně nesmyslně jako na otázku o hostech. Jedna věc je však jistá - chtěl bych, aby Sudéta měla jakýsi vyšší, stále živý a doplňovaný booklet, což jsou požadavky, které nejlépe splňuje webová stránka. Zatím mám sekci s albovými ukázkami na www.petrlinhart.cz, možná zřídím i samostatnou adresu www.sudeta.cz. Na webu bude mít každá píseň svůj příběh, svoji fotogalerii, svoji diskuzi, svoje odkazy.

Bude se na nějakou píseň natáčet videoklip?

To bych samozřejmě rád, ale víme, jak to chodí. Majerovky se prvního, ač výborného klipu dočkali až po osmnácti letech. Třeba budu mít zase štěstí na nějakou další skvělou bakalářskou práci...

Předpokládám, že křest by mohl proběhnout na nějakém netradičním místě??

To je jistě zajímavá inspirace? Škoda, že kostel v Maria Stock je toho času zazděný, aby se do něj nemohli vkrádat lišáci a lumpové.

Tvé koncerty mají zvláštní atmosféru, každá píseň má duši, jaké jsou ohlasy po koncertech?

Lidé jsou na mne poměrně hodní. Poslouchají a potom si třeba přicházejí povídat.

Zaujala tě v současnosti nějaká kapela, projekt či interpret?

Největší kočičky jsou Dlhé diely / Longital, ale ty už jsem tu vynachválil. Velmi mne nadchl Caine, on je totiž irský světec z pátého století, ale neví o tom. Mám moc rád kapelu Moimir Papulescu & The Nihilist. Mile mne překvapila Martina Trchová. Jinak toho ovšem taky hrozně moc neznám.

Jaké máš favority z dřívějších dob?

Oldřich Janota, Jan Sahara Hedl a ze zahraničních - Björk a U2.

Děkuji velice za rozhovor a přeji spousty nových a tajemných míst.

Diskografie :

Majerovy • Brzdové • Tabulky :

Místa častých zjevení, F-ART 1992 a Indies 2000

Gabréta, Indies 1996

Babí Jan, Indies 1998

Ryba ryb, Indies 2000

Petr a Sudéta

Napsal uživatel Vláďa Steinbauer
Pondělí, 10 Červenec 2006 03:00

Pálava, Indies 2004

Čp.8:

Jaroslav J. Ježek a Čp.8, Sdružení Porta 1991

Čerstvý vzduch, Indies 2001

František Stralczynský:

Na skleničku s Napoleonem, Lenkem a Linhartem, Monitor 1993

Pepa Lábus:

Morana, Lenkow Records 1996 (aranžé několika písni spolu s Majerovským kolegou Tondou Bernardem)